

[Henry Christensen.]

bindelse mellem borgere og deres repræsentanter i det fremtidige kommunestyre.

Venstre tillægger arbejdet i socialreformkommissionen stor betydning, og vi er derfor tilfreds med, at statsministeren i åbningstalen kunne bebude en snarlig redagelse i folketinget på grundlag af den hovedskitse, som kommissionen synes at være kommet frem til. Der tegner sig heri allerede hovedlinjerne for den kommende socialreform, og både for folketingets løbende arbejde med sociale og andre spørgsmål, for kommissionens videre arbejde og ikke mindst for befolkningens medleven i arbejdet med denne store reform vil en debat i folketinget være nyttig.

Jeg vil gerne indskyde, at jeg også glædede mig i dag over de bemærkninger, hr. J. O. Krag gjorde i forbindelse med socialreformen og de resultater, der her kan ventes. De forekom mig at være mere forstående over for det sigte, der er med dette arbejde, end vi måske noget tidligere havde indtryk af. Jeg håber derfor, det også kan danne baggrund for et bredere samarbejde om den socialreform, der skal blive resultatet.

Når venstre i sin tid tog initiativet til, at forarbejdet til en socialreform kom i gang, var det ud fra en erkendelse af, at der var brug for en sammenfatning af de sociale kræfter, hvis vi virkelig skulle kunne magte de mangesidede sociale problemer, som det moderne samfund stiller mennesker over for. Vi må simpelt hen se i øjnene, at tiden eksempelvis er løbet fra særskilte sygekasser, fra en arbejdsformidling løsrevet fra den sociale sammenhæng.

I vor interesse for en socialreform ligger imidlertid ikke, at løsningen af en række sociale enkeltopgaver skal vente på gennemførelsen af socialreformen. Der er også meget store enkeltopgaver, som trænger sig på på det sociale område. Det må således være udelukket, at vi passerer 1970 med virkeliggørelsen af den fulde folkepension, uden at dette også får konsekvenser for

fradragreglerne i invalidepensionen. Det kan ikke være en rimelig retsvirkning af ægteskabet, at selv en beskeden ægtefælleindkomst skal føre til så drastiske beskæringer i en handicappets invalidepension, som tilfældet er i dag.

Venstre har stærkt fremhævet nødvendigheden af, at der nu sker noget for saneringen af de alt for mange dårlige boligkvarterer. Saneringskvartererne og arbejdsløshedsøerne har det tilfælles, at en mangfoldighed af sociale problemer slår sammen om den enkelte familie. Derfor findes der heller ikke noget enkelt patentmiddel, som løser disse problemer, men vi må på begge disse områder sætte ind fra mange sider.

Vort moderne samfund skal have råd til at satse mere på det enkelte menneskes trivsel, både når produktionen skal frembringes, og når den skal anvendes både i arbejdstiden og i fritiden. Derfor vil miljø- og trivselsproblemer uden tvivl blive nogle af de problemer, som vil præge, og som bør præge en virkelig samfundsdebat i de kommende år. Det vil være spørgsmål om trivsel på arbejdspladsen, i vore boligområder, på vore uddannelsesinstitutioner, og vi må her gøre os klart, at ikke blot vil endnu flere unge tilbringe endnu mere tid under uddannelse, men efteruddannelse, opskoling, omskoling vil spille en rolle for stadig flere grupper af mennesker, også senere hen i livet. Trivsels- og miljøopgaverne vil stille store krav til planlægningen af fremtiden og til oprydning efter fortidens skader. Til de sidste hører så afgjort saneringsproblemerne, til de første hører eksempler som naturfredningslov, sikring mod fortsat naturforurening, indsats mod det voksende støjproblem osv.

Vi står nu ved indgangen til det første hele folketingsår under den nye liberale regering. Vi har den betydelige fordel i modsætning til adskillige af de foregående år, at vi kan se hen til en mere stabil arbejdsperiode her i tinget. Det er venstres håb og opfordring, at vi både inden for regeringspartier og opposition vil tage be-